



„KRISZTUS, KI VAGY NAP ÉS VILÁG (...)"

Istenfiúságunk, mint Isten csillag lényegű teremtmései

Kivonat:

Szeretett testvéreim! A növekvő sötétség időszakában, amiben éppen most vagyunk egyre többen hiszik akár babonás hiszékenységgel, vagy bölcsességnek képzelt felfuvalkodottsággal, hogy sorsuk a csillagokban van úgy mond megírva. Hát nem, sorsunk nem az élettelen csillagokban van! Istenünk és Urunk a saját tenyerébe metszette (Ézs 49:16), szúratta bele a sorsunkat, az életünket, amikor az Ő megtört testébe emelt be bennünket, hogy halálával átvigyen a halálon a feltámadásával megszerzett örök dicsőségbe. Mikor tehát ezt mondja az Írás, hogy „elrendeli a csillagok számát, és mindnyájukat nevéből nevezi (Zsolt 147:4)”, akkor Egyszülöttje hasonlatosságára csillaglényűnek előre meghatározott számmal újjáteremtett fiairól szól.

Faust Gyula
refbereny@gmail.com

Tartalom

Köszöntés:	2
Alapige:	2
Mulandóság, mint az örökkévalóságból való kiszakíttatásunk	3
Bolygó (πλανήτης) csillagok? (ἀστήρ-έρος), vagy örökkévaló csillagok?	4
Krisztus az örökkévaló csillagok prototípusa:	5
Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett vala. Máté 18:11.	6
Áldás:	6

Köszöntés: „Kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól. Áldott legyen az Isten, és a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban, Aszerint, amint magának kiválasztott minket Ő benne a világ teremtése előtt, hogy legyünk mi szentek és feddhetetlenek Ő előtte szeretet által, Eleve elhatározván, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az Ő akaratának jó kedve szerint, Kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket ama Szerelmesben, Akiben van a mi váltságunk az Ő vére által, a bűnöknek bocsánata az Ő kegyelmének gazdagsága szerint.” Ef 1:2-7.

Alapige: „Látom őt, de nem most; nézem őt, de nem közel. Csillag származik Jákóbból, és királyi pálca támad Izraelből; és általveri Moábnak oldalait, és összetöri Sethnek¹ minden fiait.” 4Móz 24:17.

Szeretett testvéreim! Az egyházi évben az adventi időszak a téli évszak hosszú éjszakáinak idejére esik. A növekvő sötétség időszakában, amiben szellemi értelemben éppen most vagyunk egyre többen hiszik akár babonás hiszékenységgel, vagy bölcsességnek képzelt fölfuvalkodottsággal, hogy sorsuk a csillagokban van úgy mond megírva, vagy éppenséggel a törvényben, de Ő hozzá, aki valóban tudja és ismeri sorsunkat, személyesen bennünket, egyenként, nos, Ő hozzá nem akar senki sem jönni, pedig Ő teljes lényéből hív magához.² Hát nem, sorsunk nem az élettelen csillagokban van, ahogyan örök életünk sincs az Írás, sem az írások betűiben! Urunk és Istenünk nem holmi élettelen és tőlünk messze lévő űrbéli dolgokba írta bele a sorsunkat! Másfelől a Szentírás is azért van, hogy általa felismerjük, amikor személyesen Krisztus Jézus jön el megkeresni, megtalálni és megtartva üdvözíteni bennünket! „Az Isten képmását hordozó emberhez képest az Univerzum másodlagos, mert Isten nem az Univerzummal (a személytelen teremtett mindenséggel) ápol ilyen közeli kapcsolatot, hanem a fiaival (Róm 8:14).”³ Istenünk és Urunk a saját tenyerébe metszette (Ézs 49:16), szűratta bele a sorsunkat, az életünket, amikor az Ő megtört testébe emelt be bennünket, hogy halálával átvigyen a halálon a feltámadásával megszerzett örök dicsőségbe. Meg van írva:

„Elrendeli a csillagok számát, és mindnyájukat nevére nevezi.” Zsolt 147:4.

Itt álljunk meg egy percre! Száma van az örök dicsőség üdvözlőjeinek! Amikor az Isten mártírjai a mennyekben fennszóval kiáltva azt kérdezik a szent és igaz Úrtól, hogy úgy mond „meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?” akkor azt válaszolják nekik, hogy még egy kevés ideig nyugodjanak, amíg beteljesedik mind az [ő] szolgatársaik [nak], mind az ő atyjukfiai [nak száma,] akiknek meg kell öletniök, amint ők is [megölettek]. (Jel 6: 10-11.

Mikor tehát ezt mondja az Írás, hogy „elrendeli a csillagok számát, és mindnyájukat nevére nevezi (Zsolt 147:4)”, vajon Szentlélek itt az égitest csillagok elnevezéséről szól, ahol Isten nem több egy csillagokat leltározó csillagásznál, vagy Egyszülöttje hasonlatosságára

¹ Sét: שֵׁט (šét) 1) harci lárma, zaj, zűrzavar, kavargás, felfordulás 2) mások szerint: pusztítás, pusztulás (Siralmak 3:47) 3) megint mások szerint: Sét (ti. egy személynév – 4Móz 24:17) 4) ismét mások szerint: büszkeség, gőg, vagy: odaadás [ti. Ábel helyett] 1) Ádám harmadik fia. Bárhogyan is, ez a Jákóbból származó csillag teljhatalmú királyi pálcaként áll előttünk már ebben az ősi próféciában is, mint aki előtt minden térdnek (Fil 2:9-11; Mt 28: 20) meg kell hajolnia!

² Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam; És nem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen! Ján 5:39-40.

³ Horvát Levente, Interjú: https://www.parokia.hu/v/isten-hangja-vagy-karikaturaja/?fbclid=IwAR1CXtTbkkXPqQqGzQTFM0DIHrv1c0MXGZ41_6qmrX0r6X2GvqnS8BdmLQo

csillaglányűnek előre meghatározott számmal újjáteremtett fiáról szól? Ezt a kérdést tisztázza némiképpen Dániel, amikor ezt mondja:

„Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké.” Dán 12:3.

Júdás apostol viszont már bolygó csillagokról beszél, amikor ezt írja:

- (...) tévelygő csillagok, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Júd 1:13.

Mulandóság, mint az örökkévalóságból való kiszakíttatásunk

János a Jelenésekben ugyanerről pedig ezt mondja:

„Láttaték más jel is az égben, és íme [vala] egy nagy veres sárkány, akinek hét feje vala és tíz szarva, és az ő fejeiben hét korona; És a farka utána vonszá az ég csillagainak harmadrészét, és a földre veté azokat.” Jel 12:3-4.

Szentlélek Isten a Szentírás képi világában sokféleképpen tárja fel és hozza közel hozzánk mennyei Atyánk örömhírét, a számunkra elkészített örök boldogságot. Alapigénk, amint már hallottuk azt, egy ősi prófécia, amit egykor a napkeleti bölcsek is alapul vettek, amikor keresték a benne megjövendőlt csillagot. Nemcsak várták, keresték is, nemcsak keresték, meg is találták és el is mentek imádni őt a júdeai Betlehembe.

Láttuk, hogy a Biblia képes beszédében a „csillagok” alatt olyan hatalmakat kell értenünk, mint amilyenre a legősibb prófécia, a Bálám által elhangzott ige is utal, amikor ezt mondja:

- „Csillag származik Jákóbból, és királyi pálca támad Izraelből (...).” 4Móz 24:17a

A Jákóbból származó „*csillag*”, és az Izraelből támadó minden királyság felett uralkodó „*királyi pálca*” ahhoz hasonló hatalom, (Dán 10:13) amilyen a Dániel által megnevezett Perzsia, vagy Ézsaiás által megnevezett Babilon, vagy az ezékiel által megnevezett Tírus [צֹר צֹר] (côr côr) Cór, Türosz (Tírus) is, a legjelentősebb föníciai városállam a Földközi-tenger partján], amiket hatalmasságbeli fejedelmekként, csillagként, illetve oltalmazó kerubként említenek a Szentlélektől ihletett próféták, amikor így szólnak:

- „De Perziának fejedelme [שָׂר] (šar) ellenem állott huszonegy napig, és íme Mihály, egyike az előkelő [רִשׁוֹן רִשׁוֹן] (ri'sôn ri'sôn)] fejedelmeknek [שָׂר] (šar)], eljövö segítségemre (...).” Dán 10:13.
- „Holott te ezt monád szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet, és lakom a gyülekezet hegyén messze északon. Felibök hágok a magas felhőknek [עָנָן] (‘ănán) felhő(takaró), felleg (2Móz 34:5) [עָב] (‘áb) sűrű felhőtakaró (Jób 22:14, Zsolt 18:13)], és hasonló leszek a Magasságoshoz [עֲלִיּוֹן] (‘elajôn) (adjectivum): magas, felső, legfelső (ti. Isten)].” Ézs 14:13-14.
- „Valál felkent oltalmazó kerub; és [úgy] állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtetél, míg gonoszság nem találtaték benned. (...) Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére. Ez 28:14-15 és 17.

Az ég csillagai (értsd mennyei hatalmainak) harmadrészének az elszakítását, ezt a kozmikus és azon belül galaxis méretű bukást úgy képzeltem el, hogy modellszerűen elgondoltam, hogy mi történne akkor, ha egy hatalmas marék, egyetlen merítéssel kimerné például a Feketetengert és a Szahara közepébe hajtaná. Magam előtt látom a mozgás mozzanatait. Kezdetben, néhány pillanatig még nagyon egységes a kimert víztömeg és ezt a nagy kimerést a benne élő élőlények éppen az egységessége miatt nem is érzékelik. Legfeljebb azt, hogy bármerre néznek világosság

van, ha mindez nappal történik, vagy örök sötétség, ha borús éjjelen. De rövid idő után a meder nélkülivé váló víztömeg elkezd szétesni és a vízzel leszakadó élőlények eltűnnek a társaik szem elől. Az is lehetséges, hogy itt ott víz nélkül tátogó halakat látnak a még vízben élő társaik, de nem tudják megmagyarázni a jelenséget. Egy adott időben egyszer csak megjelen köztük egy hozzájuk hasonló hírnök és azt mondja, hogy világuk és benne minden rövidesen valami forró homokon teljesen megsemmisül és csak azok menekülnek meg ebből a halálból, akik a Halász hálójába menekülnek, mert abból a hálóból egy új tengerbe kerülnek át.

Mára ez a fennebb említett kozmikus szétesés miatt is kevés idejű, de kezdettől fogva és minden időben embergyilkos ördög, mindent, ételt és italt, levegőt és vizet, szerelmet és baráti bajtársiasságot, gondolkodást, közösségi létet, - a gyülekezetet is beleértve - megmérgezett a mérgeivel, hogy tömegekben olthassa ki az emberek életét. Nincs nap, óra és perc, amiben ne ordítózná az arcunkba az ő általa nekünk szánt saját reménytelen jövőt, a saját régtől fogva bevégzett múltját. Ez az ősi kígyó azt akarja, hogy ez a pokoli reménytelenség legyen a te életed is. Isten egyszülött Fia viszont azért jött érted, hogy az általa elkészített örök élet jövőjét adja neked!

Bolygó (πλανήτης) csillagok?⁴ (ἀστήρ-έρος), vagy örökkévaló csillagok?⁵

1774 óta az egyházban közismertté lett „Krisztus ki vagy nap és világ”⁶ kezdetű ének, mai református énekeskönyvünk 500 éneke, eredetileg egy VII. századi latin himnusz, melynek az első versszaka így szól:

Krisztus, ki vagy nap és világ,
Minket sötétségben ne hagyj!
Igaz világosság te vagy,
Kárhozatra mennünk ne hagyj!

A magyar nyelvben a „nap” nemcsak a nappalt, hanem a Napot, mint csillagászati fogalomként használatos égitestet is jelenti. Számunkra a Nap néven ismert csillag jelenti a világosságot és magát az életet!

Hasonlóképpen kiterjesztett jelentésű szavunk a világ is. A világ ellentéte a világtalan. Rendkívül kifejező például a világtalan ember kifejezésünk, ami sokkal többet jelent a ma használatos látásérült ember megnevezésnél. A látásérültnek, a vak embernek még lehet világa. Mikor ezt mondom, a világhírű tenor énekesre, *Andrea Bocellire* gondolok, kinek hangján keresztül számomra egy fenségesen csodálatos világ jelenik meg, sőt valósággal lüktetni kezd bennem. A világtalan ember viszont, az bizony a mérhetetlen mélység és határok nélküli sötétség embere. A világtalannak nincs világosság által körülhatárolt világa!

A világ, mint fogalom tehát, nemcsak a fény tulajdonságára utaló jelző, hanem egyszerre jelenti a világosságot és a világosság határain belüli létezést, mint élő világot. Ebben a megfogalmazásban a Pál apostol közvetítésével reánk maradt valóságot tükröző igazság köszön vissza, amikor az Igében ezt olvassuk:

„Mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek. És Ő előbb volt mindennél,

⁴ Tengernek megvadult habjai, a maguk rútságát tajtékozók; tévelygő (*bolygó*) csillagok, akiknek a sötétség homálya van fenntartva örökre. Júd 1:13

⁵ Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnek fényessége; és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok örökkön örökké. Dán 12:3.

⁶ Énekeskönyv Magyar Reformátusok Használatára. A Magyarországi Református Egyház Kiadása Budapest. 1990. oldal 571. VII. századi latin himnusból, Debrecen, 1597 (Gratiarum Actio).

és minden Ő benne áll fenn. És Ő a feje a testnek, az egyháznak: aki a kezdet, elsőszülött a halottak közül; hogy mindenekben Ő legyen az első; Mert tetszett [az Atyának], hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség „Mert tetszett [az Atyának], hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség.” Kol 1: 16-19. „Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk (...)” Apcs 17:28.

Számunkra, az Isten választott népnek a létezés határa az Isten Fia Messiás Jézus, azaz Krisztus!

Krisztus az örökkévaló csillagok prototípusa:

Krisztus, ki a Szentírás utolsó lapján így mutatkozik be:

- „Én Jézus küldöttem az én angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ága: ama fényes és hajnali csillag.” Jel 22:16. Lásd, hogy Ő így vonatkoztatja önmagára az ősi bálami prófécia (4Mózes 24: 17), amit így folytat:
- „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” Ján 8:12. „Míg e világon vagyok, e világ világossága vagyok!” Ján 9:5.
- „Ti vagytok a világ világossága!” Máté 5:14. Ehhez kapcsolódik Pál, amikor így szól:
- „Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon.” Fil 2:15.
- „Más a napnak dicsősége és más a holdnak dicsősége és más a csillagok dicsősége; mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve.” 1Kor 15:41.

Végül a krisztusi nagy város, a mennyei és szent Jeruzsálem, Istentől száll alá a mennyből és benne van az Isten dicsősége. Világossága hasonló a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis kőhöz (...)”⁷

Krisztus azért jött, hogy lerombolja bennünk a Sátán minden művét. Ameddig az ördög hátborzongató suttogásaival ezt papolja éjjel és nappal a fejünkbe, hogy vajon, csakugyan⁸ lehet-e igaz a halandó Isten előtt⁹, lehet-e tiszta, aki asszonytól született (Jób 25:4), a halandó, aki értelem nélküli féreg, és az embernek fia, aki bölcsesség nélküli hernyó (Jób 25:6)? addig Urunk Jézus a szívünkre beszélve szemtől szembe mondja el nekünk, hogy teremő Atyánk bennünket örökkévaló csillagoknak szánt, bölcsenek és értelmeseknek, mint akik az igazság

⁷ És elvive engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatá nekem azt a nagy várost, a szent Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből. Benne vala az Isten dicsősége; és annak világossága hasonló vala a legdrágább kőhöz, úgymint kristálytisza jáspis kőhöz. (...) És kőfalának rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló. És a város kőfalának alapjai ékesítve valának mindenféle drágakövekkel. Az első alap jáspis; a második zafír; a harmadik kalcédon; a negyedik smaragd; Az ötödik sardonix; a hatodik sárdius; a hetedik krizolit; a nyolcadik berillus; a kilencedik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jácint; a tizenkettedik amethyst. A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből vala; és a város utcája tiszta arany, olyan mint az átlátszó üveg. És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Barány. És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne; mert az Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétéke a Barány. Jel 21:10-11 és 18-23.

⁸ A kígyó pedig ravaszabb vala minden mezei vadnál, melyet az Úr Isten teremtett vala, és monda az asszonynak: Csakugyan azt mondta az Isten, hogy a kertnek egy fájáról se egyetek? 1Móz 3:1.

⁹ Szó lopódzék hozzám, s valami nesz üt meg abból fületem. Éjjeli látásokon való töprengések között, mikor mély álom fogja el az embereket. Félelem szálla rám, és rettegés, s megreszketteté minden csontomat. Valami szellem suhant el előttem, s testemnek szőre felborzolódék. Megállta, de ábrázatját föl nem ismerém, egy alak vala szemeim előtt, mély csend, és [ilyen] szót hallék: Vajon a halandó igaz-e Istennél: az ő teremője előtt tiszta-e az ember? Íme az ő szolgálóiban sem bízhatik és az ő angyalaiban is talál hibát: Mennyivel inkább a sárházak lakosaiban, akiknek fundamentumok a porban van, és könnyebben szétnyomhatók a molynál?! Reggeltől estig gyötrődnek, s anélkül, hogy észrevennék, elvesznek örökre. Ha kiszakíttatik belőlük sátoruk kötele, nem hálnak-e meg, és pedig bölcsesség nélkül? Jób 4:12-21.

világosságával fénylünk, mint a csillagok az éjszakai égen. Ő azt akarja, hogy ne tévelygő és bolygó, vagyis pályájukat elvesztett csillagok legyünk (Júd 1: 13), hanem örök világossággal fénylő csillagai (Fil 2:15) legyünk az Istennek! Júdas apostol és a Jelenések Jánosa egyaránt olyan csillagokról szólnak, akik egyfelől egy gonosz hatalom által kiszakítottak az Isten örök dicsőségéből, szentségéből, kegyelméből és igazságából, elhagyták Krisztushoz ragaszkodó útjukat és pályájukat, így sorsuk csakis az örök sötétség feneketlen mélysége lehet.

Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett vala. Máté 18:11.

A mennyei hatalmasságok harmad részének a zuhanása hatalmas erővel szakítana el bennünket is szerelmes Urunktól és megváltónktól, de mi semmiképpen nem tarthatunk ezzel a nagy erejű, de örökre elbukott sereggel. Mi ez a bennünket magával ragadó zuhanás, ami magát Jézus Krisztust is megkísértette?¹⁰ Ezékiel által Szentlélek erre ezt a választ adja nekünk:

„Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességedben; a földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére.” Ez 28:17.

A szemnek ez a kérkedő gyönyörűsége¹¹ köszön vissza már az Éden kerti bűnesetben¹² is és lesz minden elbukás mérgező magvetése, sátáni konkolyvetése. Ez a bennünket pokolba sodró örvénylés legyen az özönvíz előtti, vagy utáni korszak, lényeg, hogy minden kor uralkodó Szodomáján, Egyiptomán¹³ és Babilonján¹⁴ keresztül fejti ki személyünkre gyakorolt erejét. Nekünk pedig Jézus Krisztusba beoltva és megkapaszkodva éppen ezt az ördögi erőt kell minden egyes nap legyőznünk!

A Sátán elbukásban tartó vonzását Isten az Ő egyszülött Fiában, Jézus Krisztusban teszi semmissé, sőt fordítja minden rossznak ellentétjévé. Isten elvégezte, hogy akik szent Fiában hisznek, Benne és rajta keresztül ne csak megtartassanak, hanem átmenjenek az Ő halálán keresztül az örök életbe és dicsőségbe, mint Isten örökké ragyogó új teremtményei. Ez történik itt, amikor a kegyelemben Istennel vagyunk közösségben az Ige és a szent jegyek által. Úgy legyen. Ámen.

Áldás:

Annak okáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint az én jelenlétemben csak, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket; Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. Mindeneket zúgolódások és versengések nélkül cselekedjetek; Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek szeplőtlen gyermekei az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette, kik között fényletek, mint csillagok e világon. Fil 2:12-15.

Vörösberény 2019 advent II. úrnapján.

¹⁰ Mt 4: 1-11 és Lukács 4: 1-13.

¹¹ Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. 1Ján 2:16.

¹² És látá az asszony, hogy jó az a fa eledelre s hogy kedves a szemnek, és kívánatos az a fa a bölcsességért: szakaszta azért annak gyümölcséből, és evék, és ada vele levő férjének is, és az is evék. 1Móz 3:6.

¹³ És az ő holttesteik [feküsznek] ama nagy városnak utcáin, amely lélek szerint Szodomának és Egyiptomnak hívatik, ahol a mi Urunk is megfeszítettett. Jel 11:8.

¹⁴ És más angyal követé azt, mondván: Leomlott, leomlott Babilon, a nagy város, mert az ő paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek! Jel 14:8. Vö.: Jel 16:19-20; Jel 17:3-18; Jel 18:2; 9-24.